

Kalbin Şifası

Hayatın Zincirlerinden
Kurtulmaya Dair İğgörüler

Yasmin
Mogahed

Çevirmen: Gülcan Pamak

Giriş

Kalbin Şifası yalnızca bir kişisel gelişim kitabı değil, aynı zamanda kalbin hayat denilen okyanusun kâh içinde kâh dışındaki yolculuğuna dair bir rehber. *Kalbin Şifası*, kalbinizi bu okyanusun derinliklerine batmaktan nasıl koruyacağınızı ve batarsanız ne yapmanız gerektiğini anlatıyor. Kurtuluş, umut ve yenilenmeden bahsediyor. Her kalp iyileşebilir ve yaşadığımız her an bizi, hayatımızı değiştirecek o dönüşe yaklaştırmak için yaratılmıştır. *Kalbin Şifası* işte o her şeyin durduğu ve bambaşka görüldüğü ânı, kendi uyanışımızı bulma yolunu gösteriyor bize. İşte o zaman, daha iyi, daha doğru, daha hür bir insan olduğumuz hâlimize geri dönebiliriz.

BAĞLAR

*Bu dünya kıramaz seni eğer izin vermezsen.
Sahip olamaz sana, anahtarları kalbine verir ama dünyaya
vermezsen.*

*Bu yüzden, bir anlığına olsa dahi eğer anahtarları bu
dünyaya bir kez verdiysen,*

Geri al hemen.

*Bir son değil ki bu ve burada ölmek zorunda değilsin sen.
Dönerek kalbine, onu hakiki Sahibi'ne, Allah'a veresin sen.*

İnsanlar Neden Birbirinden Ayrılmak Zorunda?

17 yaşındayken bir rüya gördüm. Rüyamda bir mescitte oturuyordum, küçük bir kız yanıma geldi ve bana bir şey sordu. “İnsanlar neden birbirinden ayrılmak zorunda?” Soru kişisel olsa da, bu sorunun neden beni bulduğunu o an anlamıştım.

Ben, bağlanan biriydim.

Çocukluğumdan beri mizacım buydu. Anaokulunda diğer çocuklar anne babalarından kolayca ayrılabilirken ben ayrılamıyordum. Bir ağlamaya başladım mı, kolay kolay susmuyordum. Büyüdükçe çevremdeki her şeye bağlanmayı öğrendim. Birinci sınıftan beri bir dostum olmasının ihtiyacını duydum hep. Yaşım ilerledikçe, bir arkadaşıyla yaşadığım herhangi bir anlaşmazlık bile beni paramparça ediyordu. Hiçbir şeyi bırakamıyordum. İnsanlar, mekânlar, olaylar, fotoğraflar, anlar, hatta onların sonuçları bile benim için güçlü birer bağlanma nesnesi haline geliyordu. İşler istediğim ya da hayal ettiğim gibi gitmezse harap oluyordum. Hayal kırıklığı benim için sıradan bir duygu değil, bir felâketti. Bir düştüm mü, bir daha kolay kolay toparlanamıyordum. Unutamıyor, iyileşemiyordum. Tıpkı masanın kenarına koyduğumuz ve bir kere kırıldı mı tamiri mümkün olmayan cam bir vazo gibi.

Ama sorun vazoda ya da vazonun kırılıp durmasında değildi. Asıl sorun, benim vazoyu masanın kenarına koyup durmamdı.

Takıntularım yüzünden insanlarla ilişkilerimin ihtiyaçlarımı gidermesini bekliyordum. Bu ilişkilerin mutluluğumu, üzüntümü, tatmin olma hissimi, emniyetimi ve hatta özsaygımı belirlemesine müsaade ediyordum. Ve böylece, tıpkı vazunun düşmesi kaçınılmaz olan bir yere konması gibi, ben de kendi hüsrana sebebiyet veriyordum. Kendi hayal kırıklığımı hazırlıyordum. Ve ortaya şöyle bir sonuç çıkıyordu: peş peşe hüsrana ve hayal kırıklıkları.

Nasıl ki yerçekimi, vazunun kırılmasının suçlusu olamazsa, beni kıran kişiler de bunun suçlusu olamazdı. Destek almak için incecik bir dala dayanıp o dal kırılınca da fizik kanunlarını suçlayamayız. Zira o dal, bizi taşımak için yaratılmadı.

Ağırlığımızı ancak Allah taşıyabilir. Kur'an'da denir ki: "Artık kim sahte tanrıları reddeder de Allah'a inanırsa kopmayan sağlam bir kulpa yapılmıştır. Allah her şeyi iştirir ve bilir." (Kur'an, 2:256)

Bu ayette çok önemli bir ders var: tutunacak tek bir sağlam kulp vardır. Dayanabileceğimiz yalnızca tek bir yer vardır. Öz saygımızı belirlemesi gereken tek bir ilişki, nihai mutluluğumuz, hoşnutluk ve emniyetimizi arayacağımız tek bir kaynak vardır: Allah.

Ama bu dünya, tüm bunları başka yerlerde aramaktan ibaret olan bir yer. Kimimiz bunu kariyerde arar, kimimiz malda, kimimiz de makamda. Kimi de benim gibi insanlarla olan ilişkilerinde. *Ye, Dua et Sev* kitabında Elizabeth Gilbert kendi mutluluk arayışını tarif ediyor. İlişkilere başlayıp bitirişlerini, hatta içindeki bu boşluğu doldurmak için tüm dünyayı gezişlerini anlatıyor. Gilbert bu tatmini ilişkilerde, meditasyonda hatta yemekte arıyor ama bulamıyor.

Ben de hayatımın büyük bölümünü, içimdeki bu boşluğu doldurmaya çalışarak geçirdim. Yani rüyamdaki küçük kızın

bana o soruyu sorması boşuna değildi. Bu, kayıp, hüsrân ve hayal kırıklıkları ile ilgili bir soruydu. Bu, aramak ama bulamamakla ilgili bir soruydu. Bu, çıplak elle betonu kazmaya çalışırsan ne olacağıyla ilgili bir soruydu ki bunun neticesinde sadece ellerin boş kalmaz, parmaklarını da incitirsin. Bunu ben kitaplardan ya da ak sakallı bir dededen işiterek değil, bizzat tecrübe ederek öğrendim.

Ve küçük kızın o sorusu aslında benim kendime sorduğum soruydu.

Nihayetinde bu soru, dünyanın fâniliğine, yaşadığımız anların ve bağılıklarımızın geçiciliğine dairdi. Bugün yanınızda olan insanlar yarın yanınızda olmayabilir veya ölebilir. Doğamıza aykırı olduğu için de bu gerçek canımızı yakar. Biz insanlar, mükemmel ve bâki olanı aramak, sevmek ve uğruna çaba göstermek için yaratıldık. Sonsuz olanın peşindeyiz, zira bu dünya için yaratılmadık. Asıl yurdumuz, sonsuz ve mükemmel olan Cennet. Bu nedenle böyle bir hayata özlem duymak varoluşumuzda var. Ama asıl sorun, bizim bunu bu hayatta arayıp bulmaya çalışmamız. Bunun için de yaşlanma karşıtı kremler üretip, estetik ameliyatlar yapıp çaresizce bu dünyaya tutunmaya, bu dünyayı asla olmadığı ve de olamayacağı bir yere dönüştürmeye çalışıyoruz.

Bu nedenledir ki, eğer gönülden yaşarsak bu dünyayı, inciniriz. Acı çekmemizin nedeni budur. Çünkü manası itibariyle kusurlu ve fâni olan dünya, özlemi için yaratıldığı her şeyin zıddıdır. Allah, sadece sonsuz ve mükemmel olanla doldurabilecek bir özlem duygusu yerleştirmiştir içimize. Onu geçici olanla doldurmaya çalışarak aslında bir hologramın, bir serabın peşinden koşuyoruz. Çıplak ellerimizle beton kazıyoruz. Ateşten su çıkarır gibi, fâni olanı bâki olana dönüştürmeye çalışıyoruz. Ve tabii yanıyoruz. Yalnızca, dünyaya umut bağlamayı, dünyayı aslında olmadığı, öyle olması için de yaratılmadığı bir yer, cennet

yapmak için çabalamayı bıraktığımız vakit, kalplerimizi kırmayı bırakacaktır dünya.

Şunun da farkına varmalıyız ki hiçbir şey sebepsiz değildir. Hiçbir şey. Kırık kalpler ve acılar bile. Bunlar bizim için bir şeylerin yanlış gittiğine dair birer ders, birer işaretidir. Bir şeyleri değiştirmemiz gerektiğini hatırlatan uyarılardır bunlar. Nasıl ki elimizin yanmasının hissettirdiği acı, ateşten elimizi çekmemiz gerektiğinin bir uyarısıysa duygusal acılar da içsel değişime gitmemiz gerektiğini hatırlatan uyarılardır bize. Bir şeyleri bırakmamız gerekiyordu ve acı bir bakıma bunu zorunlu kılan bir araçtır. Bizi incitip duran bir sevdiğimiz gibi, dünya bizi incittikçe kaçınılmaz olarak ondan uzaklaşır, onu sevmeyi bırakırız.

Ve acı, bağılıklarımızın bir göstergesidir. Bizi ağlatan, en çok canımızı yakan şey, sahte bağılıklarımızın bulunduğu yerdedir. Allah'a giden yolda bize engel olan, yalnızca Allah'a bağlanmamız gerekirken bağlandığımız diğer şeylerdir. Ama acının bizatihi kendisi sahte bağılığı aşıkâr eden şeydir. Acı, hayatımızda değiştirmeyi umduğumuz bir ortam oluşturur ve eğer kendimizde memnun olmadığımız bir şey varsa bunu değiştirmenin İlâhî bir reçetesi de vardır: "Bir toplum kendisindekini değiştirmedikçe Allah onlarda bulunanı değiştirmez." (Kur'an, 13:11)

Yıllarca aynı hayal kırıklıklarını yaşadktan sonra, çok önemli bir şeyin farkına vardım. Ben hep dünya sevgisinin maddi şeylerle alakalı olduğunu sanırdım. Ve ben maddi olana değil ama insanlara ve yaşadığım anlara bağılıydım, duygulara bağılıydım. Bu yüzden de dünya sevgisi bende yok diye düşünürdüm. İnsanların, onların ve duyguların da dünya sevgisinin bir parçası olduğunun, hayatta çektiğim tüm acıların sebebinin yalnız ve yalnız dünya sevgisi olduğunun farkında bile değildim.

Bu farkındalığa ulaştınca gözümdeki perdeler kalktı. Sorununun ne olduğunu görmeye başladım. Bu hayattan imkânsız bir şey bekliyordum: mükemmel olmasını. Ve idealist biri olarak da tüm hücrelerimle bunun böyle olması için çabalıyordum. Bu hayat mutlaka mükemmel olmalıydı ve öyle olana kadar da bana durmak yoktu. Varımla yoğunla bunun için, dünyayı cennete çevirmek için çalışıyordum. Ve tabii bu, etrafımdaki insanların ve onlarla kurduğum ilişkilerin de mükemmel olması gerektiği anlamına geliyordu. Hayattan ve insanlardan çok şey bekliyordum. Beklentiler... beklentiler... beklentiler. Mutsuzluğun tek bir tarifi varsa, o da buydu: beklentiler. Bu noktada benim vahim hatam devreye giriyor tabii. Benim hatam beklentilerimin olması değildi; insan olarak umudumuzu kaybedemeyiz elbette. Benim asıl hatam, bu beklentileri ve umudu yanlış yere konumlandırıyor oluşumdu. En nihayetinde, umudum ve beklentilerim Allah'a değildi. Beklentilerim, insanlara, ilişkilere, vasıtalara yönelikti. Umudum Allah'a değil, dünyaydı.

Ve sonra, hatırıma gelen bir ayetle derin bir Hakikati anlamaya başladım. Daha önce duyduğum ama beni anlattığını ilk kez fark ettiğim bir ayetti bu: “Bize kavuşma ümidi taşımayanlar, dünya hayatıyla yetinip onunla mutlu ve huzurlu olanlar, kanıtlarımıza aldırış etmeyenler (var ya),” (Kur'an, 10:7)

Her şeye burada sahip olabileceğim düşüncesi ile, Allah ile buluşmayı değil, dünyaya umut bağlamıştım. Peki ya umudunu dünyaya bağlamak ne demektir? Ve bundan nasıl kaçınabiliriz? Dünyaya umut bağlamamak; içimizdeki boşluğu arkadaşlarımızla doldurmaya çalışmamaktır, evlendiğinizde eşinizden her ihtiyacınızı karşılamasını beklememektir, bir aktivistseniz sonuçlara bel bağlamamaktır. Bir derdiniz olduğunda, kendinize değil, insanlara değil, Allah'a dayanmalısınız.

İnsanlardan yardım isteyin, ama derdinize dermanın size insanlardan (veya kendinizden) değil, yalnızca Allah'tan gel-

diğini de bilin. İnsanlar sadece Allah tarafından kullanılan bir vasıta. Her tür yardım, destek ve kurtuluşun asıl kaynağı insanlar değil, yalnızca Allah'tır. İnsanlar, bir sineğin kanadını bile yaratamazlar, (Kur'an, 22:73). O hâlde, insanlarla vakit geçirirken bile, kalbimizi ve yönümüzü Allah'a yöneltmeliyiz. Hz. İbrahim'in (as) güzel bir şekilde dile getirdiği gibi: "Ben, O'nun birliğine inanarak yüzümü, gökleri ve yeri yoktan yaratana çevirdim ve ben müşriklerden değilim." (Kur'an, 6:79)

Peki Hz. İbrahim (as) bu noktaya nasıl geliyor? Ayı, güneşi ve yıldızları tefekkür ediyor, mükemmel olmadıklarını görüyor. Onların battıklarını görüyor.

Bizi yüzüstü bıraktıklarını görüyor.

Böylelikle Hz. İbrahim (as) yalnızca Allah'a yönlendiriliyor. Biz de onun gibi Allah'a, yalnızca Allah'a güvenip dayanmalı ve yalnız O'ndan medet ummalıyız. Bunu yaparsak işte ancak o zaman huzura ermiş sarsılmaz bir kalbin ne demek olduğunu öğreneceğiz. Ancak o zaman, bir zamanlar hayatımızı tanımlayan o hız treni duracaktır. Çünkü içsel durumumuz tanımı gereği istikrarsız bir şeye bağlıysa, içsel durum da istikrarsız olacaktır. Eğer içsel durumumuz değişken ve geçici bir şeye bağlıysa, içsel durum da sürekli bir istikrarsızlık, çalkantı ve huzursuzluk halinde olacaktır. Bu şu demektir, bir an mutlu oluruz ama mutluluğumuzu dayandırdığımız şey değişir değişmez mutluluğumuz da değişir ve üzülürüz. Niye olduğunu bile anlamadan bir uçtan bir uca savrulup dururuz.

Bu duygusal iniş çıkışları yaşarız çünkü bağımlılık ve bağımlılıklarımız asıl istikrarlı ve kalıcı olana olmadığı sürece hiçbir zaman istikrar ve kalıcı huzura ulaşamayız. Tutduğumuz şey tutarsızsa ve yok olmaya mahkûmsa nasıl istikrara kavuşmayı umabiliriz ki? Hz. Ebubekir'in şu ifadesi, bu gerçeği çok güzel açıklıyor, Hz. Muhammed (sav) vefat ettiğinde insanlar derin-

den sarsılıyor ve duydukları bu gerçekle başa çıkamıyorlar. Hz. Ebubekir (as) Hz. Peygamber'i (sav) en çok seven kişi olduğu halde, o anda dayanılacak tek mercinin neresi olması gerektiğini anlayıp şöyle diyor: "Her kim Muhammed'e (sav) tapıyorsa bilsin ki Muhammed (sav) öldü. Her kim Allah'a tapıyorsa bilsin ki Allah diridir, ölmez."

Bu hâle ulaşmak için, içsel huzurun kaynağının Allah'tan gayrısı olmasına izin vermeyin. Başarı, başarısızlık, ya da özsaygı tanımının, O'nun nazarındaki durumunuzdan başka bir şey olmasına müsaade etmeyin (Kur'an, 49:13). Böyle yaparsanız yıkılmaz olursunuz, zira tutunduğunuz yıkılmazdır. Yenilmez olursunuz zira yardımcınız yenilmezdir.

Tükenmezsin, zira huzur kaynağınız tükenmez ve eksilmezdir.

17 yaşında gördüğüm o rüyaya gelince, o küçük kız ben miydim acaba? Bunu merak ediyorum çünkü ona verdiğim cevap ders niteliğindeydi. Hayatımın bundan sonraki acı dolu yıllarını bunu öğrenerek geçirecektim. İnsanlar neden birbirinden ayrılmak zorunda sorusuna verdiğim cevap şuydu: "Çünkü bu hayat mükemmel değildir; öyle olsaydı, öteki dünya ne olurdu?"

İnsanlar Gidiyor, Peki Geri Dönüyorlar mı?

Gitmek zordur, kaybetmek daha da zor. Birkaç hafta önce ‘İnsanlar neden birbirinden ayrılmak zorunda?’ sorusunu sormuştum. Ve cevap beni, hayatımın en büyük farkındalıklarından ve mücadelelerinden birine götürdü. Ama aynı zamanda şunu da düşünmemi sağladı: İnsanlar gittikten sonra geri döner mi?

Sevdiğimiz bir şey bizden alındıktan sonra bize geri döner mi?

Kayıp kalıcı mıdır, yoksa daha ulvî bir gayesi mi vardır? Kayıp, bir son mudur yoksa kalbin hastalıklarına geçici bir tedavi mi?

Bu dünyanın hayret verici bir yönü var; bize acı veren şey, aynı zamanda acımızı dindirir. Burada hiçbir şey bâki değildir. Peki bu ne demektir? Vazomdaki nefes kesici güzelliği olan gül, yarın solacak demektir. Gençliğim beni terk edecek demektir. Ama bu aynı zamanda, bugün hissettiğim hüznün yarın değişecek demektir. Acım bitecek demektir. Gülüşüm bâki olmadığı gibi, gözyaşım da bâki değildir. Bu hayat mükemmel değil deriz ya, öyledir. Tamamen iyi de kötü de değildir.

Allah (cc) bize şu derin manası olan ayette der ki: “Şüphesiz ki zorlukla beraber kolaylık vardır.” (Kur’an, 94:5). Önceleri sanırım bu ayeti yanlış anlamışım. Ben, zorluktan sonra kolaylık var sanırdım. Başka bir deyişle, kötü anlardan sonra iyi anların geldiğini, hayatın iyi zamanlar ve kötü zamanlardan ibaret olduğunu düşünürdüm. Bir şeyin ya tamamen iyi ya da tamamen kötü olduğunu sanırdım. Ama ayetin söylediği şey bu değil. Ayet diyor ki zorlukla BERABER kolaylık vardır. Kolaylık, zorlukla

aynı andadır. Yani hayatta tamamen iyi ya da kötü diye bir şey yoktur. İçinde bulunduğumuz en zor durumda bile şükredek bir şey muhakkak vardır. Zorlukla beraber Allah, bize dayanabilmemiz için güç ve sabır da ihsan etmiştir.

Hayatımızdaki zor zamanları düşünecek olursak, aslında bunların pek çok güzellik de barındırdığını görürüz. Soru şu— biz hangisine odaklanmayı tercih ediyoruz? İçine düştüğümüz bu tuzak, hayatın mükemmel olduğu, ya tamamen iyi ya da tamamen kötü olduğuna dair yanlış düşünceden kaynaklanır. Ama bu, dünyanın değil, ahiretin doğasıdır. Ahiret mükemmellikler yurdu. Cennet, mükemmelen ve külliyen iyi olandır. Cennette hiçbir kötülük bulunmamaktadır. Cehennem ise (Allah bizi muhafaza eylesin), hepten ve tamamen kötüdür ve içinde iyilik zerresi taşımamaktadır.

Bu hakikati tam olarak kavramadan, hayatın anlık değişen şartlarının (iyi ya da kötü) esiri olurum. Her ikisini de tüm şiddetiyle, sonsuzmuş gibi ya da sanki hiç bitmeyecekmiş gibi yaşardım. Anda hissettiğim duygu genele yayılırdı. Eğer mutlulsam geçmiş, bugün, gelecek, yakın ve uzak tüm kâinat o an iyi olurdu, sanki dünyada mükemmellik mümkünmüş gibi. Aynısı kötü durumlar için de geçerliydi. Olumsuz bir durum her şeyi bir anda tüketir, tüm dünya, geçmiş ve bugün, tüm kâinat o an kötüymüş gibi gelirdi bana. Ve bu bütün dünyayı kapladığı için de başka bir şey göremez olurum. O an başka hiçbir şey olmazdı benim için. Biri bana haksızlık ettiğinde bu, sonsuz olaylar silsilesi içinde sadece bir an olduğu ya da mükemmel insanlar olmadığımız için değil, muhakkak beni artık önemsemediği için olmalıydı. O an yaşadığım ya da hissettiğim her ne ise bu her şeyi değiştirirdi çünkü dünyaya bakış açımı belirleyen buydu.

Yaşayarak öğrenme tabiatımız gereği bazılarımız bu hususta çok daha hassas olabiliyor. Belki de bu yüzden, Hz. Peygamber'in

bir hadisinde bizleri uyardığı “senden hiçbir iyilik görmedim” hatasına düşebiliyoruz. O an öyle hissedip bunu öyle dile getirmemiz, hayat tecrübemizden, gerçekten hiç iyilik görmemiş olmamızdan kaynaklanıyor olabilir, çünkü o anki hislerimiz her şeyi belirliyor ve her şeyin yerini alıyor. Geçmiş ve şu an, yaşanmış tek bir anda bir araya geliyor.

Bu hayatta hiçbir şeyin eksiksiz olmadığı hakikatinin tam olarak kavranması, yaşadıklarımızı deneyimleme şeklimizi değiştirir. Birden anların esiri olmaktan kurtuluruz. Burada her şeyin bir bitimi olduğu, hiçbir şeyin eksiksiz olmadığı düşüncesiyle, Allah bize o andan çıkıp her şeyi olduğu gibi görebilme imkânı verir: bu yaşananlar, tüm âlem değil, gerçeklik değil, geçmiş ve şimdiki zaman değil, sadece sonsuz anlar dizisindeki tek bir andır... ve elbet gelip geçerler.

Ağlasam da bir kayıp yaşasam ya da incinsem de hayatta olduğum sürece hiçbir şey nihai değildir. Yarın olduğu müddetçe umut vardır, değişim ve telâfi mümkündür. Kaybedilen, sonsuza dek kaybedilmiş değildir.

Şimdi, kaybedilenler geri döner mi sorusunun cevabına gelirsek, bunun için en güzel misalleri vereceğim. Hz. Yusuf babasına geri döndü mü? Hz. Musa annesine geri döndü mü? Hz. Hacer Hz. İbrahim'e geri döndü mü? Sıhhati, malı ve çocukları Hz. Eyyüb'a geri döndü mü? Bu kıssalardan önemli ve güzel bir ders çıkarıyoruz: Allah tarafından alınmış olan, kaybedilmez. Öyle ki asıl Allah ile olan, bâki kalandır. Geri kalan her şey yok olur. Allah (cc) buyuruyor ki: “Sizde bulunanlar tükenip gider, ama Allah'ın katındakiler kalıcıdır. Asla kuşkunuz olmasın ki, güçlülere göğüs gerenlerin ecirlerini, yapmış olduklarının daha da güzeliyle vereceğiz.” (Kur'an, 16:96).

Demek ki neymiş, Allah ile olan kaybolmazmış. Hz. Peygamber (sav) şöyle demiştir:

“Sizler elinizde olandan Allah (cc) rızası için vazgeçmezsiniz, ancak Allah size onun yerine daha hayırlısını verir.” Allah, Ümmü Seleme’nin eşini alıp ona daha iyisini, Hz. Peygamber’i (sav) vermedi mi?

Bazen de Allah vermek için alır. Ama şunu anlamamız gerekiyor ki, bu her zaman bizim istediğimiz şekilde olmayabilir. En iyisinin ne olduğunu en iyi Allah bilir. Allah şöyle buyurur: “Hakkınızda hayırlı olduğu halde bir şeyden hoşlanmamış olabilirsiniz. Sizin için kötü olduğu halde bir şeyden hoşlanmış da olabilirsiniz. Yalnız Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Kur’an, 2:216)

Peki bir şey şu ya da bu şekilde bize geri döndürülecekse neden alınıyor ki? SubhanAllah. Kaybetme süreci yaşarken bize bahşediliyor.

Allah bize hediyeler bahşediyor, ama biz, O’na bağlanacağımız yerde O’nun bize bahsettiklerine bağlanıyoruz. Bize para verdiğinde, O’na değil paraya bağlanıyoruz. Bize insanlar verdiğinde, O’na değil insanlara bağlanıyoruz. Bize makam ve mevki verdiğinde aklımızı başımızdan alıyor bunlar. Allah bize sıhhat verdiğinde aldaniyoruz. Hiç ölmeyeceğiz sanıyoruz.

Allah bize hediyeler bahşediyor, ama biz yalnız O’nu seveceğimize, bahsettiklerini seviyoruz. Bunları alıyor ve kalbimize sokuyoruz. Kalbimize hakim olduklarında ise onlarsız yaşayamaz hale geliyoruz. Her ânımız onları düşünmek, onlara itaat ve kulluk etmekle geçiyor. Allah için ve Allah tarafından yaratılmış olan akıl ve kalp, başkasının ya da başka bir şeyin mülkü oluyor. İşte o zaman korku başlıyor, kaybetme korkusu bizi felç ediyor. Bizim kontrolümüzde olması gereken o hediyeler, kalbimizi ele geçiriyor ve bu kaybetme korkusu bizi bitiriyor. Çok geçmeden de bir zamanlar hediye olan şey, bize eziyet veren bir silaha dönüşüyor ve kendi ellerimizle inşa ettiğimiz zindanımız oluyor.

Peki biz bu zindandan nasıl kurtuluruz? Sonsuz merhametiyle Allah, o hediyeyi bizden alarak... bizi özgürleştiriyor.

Onun bizden alınmasıyla, canıgönülden Allah'a yöneliriz. Yaşadığımız muhtaçlık ve çaresizlikle, O'ndan ister, O'na yakarır, dua ederiz. Yaşadığımız kayıp ile, Allah'a karşı, eğer ki bizden alınmamış olsaydı ulaşamayacağımız bir tevazu, içtenlik ve bağlılık seviyesine ulaşırız. Yaşadığımız kayıp ile, kalpler yalnız O'na yönelir.

Bir çocuğa hep isteyip durduğu bir oyuncak ya da bir video oyununu hediye ettiğinizde ne olur? Akli fikri o olur. Gözü başka hiçbir şey görmez. Başka bir şey yapmak, hatta yemek yemek bile istemez. Kendi aleyhine hipnotize olmuştur. Peki böyle bir durumda, müşfik bir anne baba olarak siz ne yaparsınız? Dikkatini ve ruhsal dengesini tamamen kaybetsin, müptelası olduğu şeyin içinde boğulsun diye bırakır mısınız? Bırakmazsınız.

Onu elinden alırsınız.

Sonra, çocuk diğer önceliklerine yöneldiğinde, akıl sağlığına ve ruhsal dengesine kavuştuğunda, kalbinde ve aklında her şey yerli yerine oturduğunda ne olur? Aldığınızı tekrar geri verirsiniz. Ya da daha iyisini verirsiniz. Ama bu kez verdiğiniz, onun kalbinde değildir. Olması gereken yerdedir: elinde.

Bu alma sürecinde asıl en önemli olan şey gerçekleşir. Kaybetmek ve yeniden kazanmak önemsizdir artık. Gafletiniz, O'ndan başkasında olan dikkatiniz ve O'ndan başkasına olan bağlılığınız alınır, yerine yalnızca O'nu anma, O'na dayanma ve O'nu hayatın merkezine koyma verilir size, ki asıl hediye budur. Vermek, Allah'ın elindedir.

Bazen de "daha iyisi" en büyük hediyedir: Allah'a yakınlık. Allah, Malik ibn Dinar'ı kurtarmak için kızını ondan almıştır. Kızını almış, ama yerine, onu cehennem ateşinden korumuş, meşakkatli ve Allah'tan uzak günahkâr bir hayattan kurtuluşu

bahşetmiştir. Kızının vefatı vesilesiyle Malik ibn Dinar'a Allah'a yakınlıkla geçen bir ömür lütfedilmiştir. Üstelik ondan alınan (kızı) ile birlikte sonsuza dek cennette yaşayacaktır.

İbn Kayyım, *Medaricü's Sâlikin* kitabında bununla ilgili olarak şöyle der: "Müminle ilgili İlâhî hüküm her daim bir ihsandır, (İstenilen) verilmiyor olsa dahi bir nimettir, başına gelen şey bela ve musibet gibi görünse dahi; bir şifadır, hastalık gibi görünse dahi!"

Ve 'kaybedilen geri döner mi' sorusuna cevabımız, evet, döner, olacaktır. Bazen burada, bazen başka yerde ya da başka ve daha iyi bir biçimde geri döner. Ama en büyük ödül, alış ve geri verişte saklıdır.

Allah şöyle buyurur: "Söyle onlara, (sevineceklerse) Allah'ın lütfu ve rahmetiyle, evet bununla sevininler; çünkü bu, onların toplayıp biriktirdiklerinden daha değerlidir." (Kur'an, 10:58)

